

Igazi világosság!

Leégett és meghalt 41; elfogták és bebörtönözték; lebombázták, felrobbant, legyilkolták

„A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be.” **Érzés:** a rossz kiterjesztette uralmát egész életünkre, csak nagyon szűk terület jut a szeretet kis szigeteit. Kétségbeesés felé vezető gondolat-**tévé**, Jézus biztosít: **legyőztem a gonoszt: a világon nyomorúságok van, de bízatok: én legyőztem a világot.**

A sötétség nem a bűnök erkölcsi sötétsége. Hanem a tudatlanság és önzés fájdalmas éjszakája is. A sebesen elharapódzó butaságé, amely rövidlátó módon kesereg és szorong, ahelyett, hogy ablakot nyitna, és észrevenné: már régen itt van közöttünk Krisztus, „felkelő Napunk a magasságból”, aki az isteni igazságok konkrét, kézzel fogható, testet öltött ragyogását hozza a lelki homály és a buta szóbeszéd bizonytalansága és zavarkeltése helyett. Lelkünkbe hatol az isteni szeretetnek a világot újjáteremtő és a gonoszt legyőző akarata, és reménye.

Az a bizonyosság is erősítheti a reményünket, hogy a szeretet mindig megvalósulásra és megújulásra vágyik. Ezért nincs megújíthatatlan, végleg elrontott szeretetkapcsolat sem. A szeretet Istentől való, akiben nincs változás, ezért irántunk való szeretete sem változik. Akik az ő szeretetéből élnek, azok mindig meg tudnak újulni, és másokat is meg tudnak újítani a szeretetben.

„Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról” Ő azért lépett föl, hogy Krisztus érkező világossága előtt felnyissa a homályos szemeket, és nem azért, hogy a hamis látnokok okoskodásaira jellemző, betegesen borongós víziókkal fertőzze a népeket. Nem gondolja magáról, hogy ő a világosság, a mindentudó. Ő a szemeket és a szíveket nyitogatja.

A mi életünkben nem az emberi okoskodás ad világosságot, hanem Krisztus. A sok szenzációkeltő sallang elkedvetlenít, emberi szavak ezreivel tölt be, csak éppen az Isten nem jut szóhoz bennünk, mert elhallgattatjuk az Igét, aki azért jött, hogy a megtestesüléssel emberré legyen, és így én „megistenüljek”. Ha nem rá figyelünk, akkor nem az isteni Ige fog vezetni bennünket, hanem az emberi szó. Az Ige világosságot teremt, a szó sokszor sötétséget.

Ha a minket érő, a ma divatos összeesküvés-elméletekből táplálkozó feltételezések maradéktalanul igazak volnának, a hit fényében akkor is azt kellene kérdezni: hol vannak ezek az Igazsághoz, Istenhez képest? Keresztelő János a vértanúságig menő bátorsággal vallotta, hogy ki is az igazi Világosság, mely minden félelmet eloszlat. Ő nem kétségbeesett jajveszékeléssel, káromással akart tenni az emberek üdvösségéért, hanem megfontolt szavai és hite által.

Isten gyermekeihez méltó módon élek: ha mindenütt, ahová a gondviselés vezet, ültetgetem a remény magvait. Erre azonban csak akkor leszek képes, ha bennem **a remény élő valóság**. Régi igazság: mindenki csak azt tudja adni, amije van. A remény pedig abban a keresztényben él és növekszik, aki az imádság által élő kapcsolatban van Istennel, aki életének ura és reményének forrása.

Tandem Istennel (Egy elképzelt beszélgetés Istennel)

Az Ember elment a Bölcshez:

- Álmodtam, de sehogy sem tudok rájönni, mi az értelme. Kérlek, segíts rajtam!
- Hallgatlak - bólintott a Bölcs.

- Az utcán mentem, ahol minden nap járok. Olyan volt, mint egyébként; nem volt semmiféle változás rajta, csak annyi, hogy nagy szürke göröngyökkel volt tele a járda. Amikor megrúgtam az egyiket, rájöttem, hogy ezek nem göröngyök, hanem kövek. Egyet zsebre vágtam, hogy megmutassam a Barátomnak, akihez indultam.

Amikor elővettem, kettévált a kezemben. Belül szikrázó, tiszta ragyogású volt. Azonnal tudtam, hogy ez GYÉMÁNT! Rohantunk az ékszerészhez, de közben telepakoltuk a zsebeinket a csúnya, szürke kövekkel, hátha... Az ékszerész vágta, csiszolta a kettévált követ, végül fel is mutatta, hadd lássuk mi is, hogy sziporkázik: "Még soha nem találkoztam ilyen nagy és tiszta gyémánttal". Kipakoltam a sok egyforma szürke követ. Ő bizalmatlanul nézte azokat, majd legyőzve utálokását, egyet megfogott és gépével kettévágta. Smaragd volt. A következő rubin, utána valami csodaszámba menő ritkaság, és aztán így végig. Felfoghatatlan kincs feküdt előttem, szikrázott, tündökölt ezerféle színben, a belsejünkben rejtőző érték. Én pedig döbbenetemben felébredtem. De nem tudok szabadulni az álomtól. Mondd, mit jelenthet?

- A szürke kövek a MINDENNAPJAD, Barátom! Éppen ideje, hogy felfedezd: valóságos kincsesbánya a mindennapok sokasága. Dolgozni kell rajtuk, az igaz, de ha jól megmunkálsz őket, gazdagabb leszel mindenkinél. Már reggel vedd kezébe napodat, hogy megláthasd benne *a hűség gyémántját, a bizakodás és remény smaragdját, a szeretet rubinszínű áldozatosságát...* Mától kezdve soha nem beszélhetsz szürke hétköznapiokról, hiszen LÁTTAD, mi rejlik bennük!

Vezessen a Lélek, hogy mindennapi munkánkat és emberi kapcsolatainkat **igaz világossággal**: a krisztusi reményből fakadó életöröm és béke hassa át.